

Arrest

nr. 206 904 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 december 2015, verklaart er zich op 31 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 8 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Makhi, in het district Ahmadkhel in de provincie Paktia. U woonde daar met uw ouders, een broer en een zus. U bent ook verloofd met uw nicht. U bent vrachtwagenchauffeur en uw vader ook. De laatste twee jaar voor uw vertrek woonden u en uw gezin in de provincie Kabul in het district Charasyab. U reed met de vrachtwagen van de ene naar de andere legerbasis.

Een jaar voor uw vertrek raakte u betrokken bij een aanval door de Taliban toen u in een konvoi van Kabul naar Ghazni reed. U kon zich verstoppen onder uw vrachtwagen en werd toen geëvacueerd. Uw vrachtwagen brandde helemaal uit door de tankwagen die er naast stond. Hierna stopte u met uw job. Uw familie ging terug in Paktia wonen en u verkocht het huis in Kabul. Uw ouders wilden niet dat u terugkwam naar het dorp omdat ze vreesden dat u problemen zou krijgen met de Taliban.

U besliste het land te verlaten omdat u uw vrachtwagen en dus ook uw job kwijt was. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u aan in België op 28 december 2015. U vroeg asiel aan op 31 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag bracht u volgende documenten mee: een enveloppe, uw taskara, barcodes en vrachtbrieven.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo verklaarde u dat u vrachtwagenchauffeur was en goederen transporteerde voor een onderaannemer van de buitenlandse troepen. U raakte hierdoor betrokken in een incident op een konvoi waarin u samen met meer dan 100 andere vrachtwagens reed (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het moet worden opgemerkt dat u tijdens deze periode waarin u voor de buitenlandse troepen werkte, op geen enkel moment persoonlijk bedreigd werd door de Taliban of dat er indicaties waren dat de Taliban op de hoogte was van uw activiteiten (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Daarnaast verklaarde u dat uw familie terugkeerde naar uw dorp in Paktia en daar zonder problemen terug in het dorp kon gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook na uw vertrek hadden ze geen noemenswaardige problemen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Bovendien bleef u na het incident nog een jaar in Afghanistan wonen en reisde u naar verschillende provincies (CGVS, p. 12). U verklaarde zelfs dat u nog voor de buitenlandse troepen zou blijven werken indien ze langer in Afghanistan zouden blijven (gehoorverslag CGVS, p. 17). U werd nooit persoonlijk bedreigd door de Taliban (CGVS, p. 13), en hebt geen andere problemen gekend in Afghanistan (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan uit deze verklaringen actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

Wat betreft uw opmerking dat uw vader veertien of vijftien jaar geleden problemen kende met de Taliban die de noten uit de bergen meenamen, moet opgemerkt worden dat dit geen actueel probleem is. U verklaart immers zelf dat het veertien of vijftien jaar geleden gebeurde, en dat het probleem opgelost werd door de ouderen (CGVS, p. 18). Bovendien heeft uw familie later geen problemen meer gekend (CGVS, p. 11, p. 18). Ook hieruit kan dus geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

De documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U bracht uw taskara mee. Deze kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. De enveloppe die u neerlegde toont enkel aan dat u post kreeg uit Afghanistan. Ook dit wordt hier niet betwist. Verder bracht u ook drie barcodes en drie vrachtbrieven mee, die hoogstens uw verklaringen over uw beroep zouden kunnen ondersteunen. Uw professionele activiteiten staan hier echter niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u reeds woonde en werkte in de provincie Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 14). U en uw familie werkten reeds jaren als vrachtwagenchauffeurs tussen Paktia en Kabul. Ook uw familieleden kwamen dikwijls in Kabul en kunnen verondersteld te worden een netwerk te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U kan rekenen op een welstellende en ondernemende familie. Ook uzelf blijkt zeer ondernemend te zijn. Zo kon u een grotere vrachtwagen kopen (CGVS, p. 7) en na het verlies ervan slaagde u er toch nog in uw schuld af te lossen. U verkocht hierdoor uw huis, maar uw familie kon in het huis in Paktia gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd waarom u niet in Kabul kon blijven, antwoordde u dat dit louter was omdat u uw werk kwijt was (CGVS, p. 14).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift maakt verzoeker de volgende opmerkingen:

“- verzoekende partij is een heel jonge man die thans louter 21 jaar geworden is;

- zij heeft Afghanistan verlaten eind 2015 en heeft de twee laatste jaar voor haar vertrek in Kaboul gewoond waar zij aldus tussen haar 16 en 18 jaar als vrachtwagenchauffeur werkte en concreet leveringen maakte bij de internationale troepen, ondanks het feit dat de verzoekende partij nog geen leeftijd had bereikt om een rijvergunning te bekomen ; het CGVS betwist echter geenszins dat de verzoekende partij effectief als chauffeur gewerkt heeft;
- verzoekende partij is zwaar geschokt geweest door de aanval waarbij zij betrokken werd en blijft psychologisch gestoord;
- het CGVS betwist geenszins de nationaliteit, etnische origine , afkomst en recent verblijf in Afghanistan
- evenmin wordt het incident waarbij de verzoekende partij betrokken werd betwist.
- De verzoekende partij laat opmerken dat zij thans volledig geïsoleerd is : indien haar verstandhouding met haar familie normaal te noemen is, wenst haar gezin echter niet meer dat de verzoekende partij terug zou komen inwonen uit vrees dat de aanwezigheid van de verzoekende partij voor problemen met de taliban's zou zorgen.
- De verzoekende partij en haar familie laten bemerken dat de taliban's overal geïnfiltreerd zijn en constant hun macht proberen uit te breiden door "aanhangers" binnen de dorpen te recrutereren al was het mits bedreigingen ; Hun modus operandi heeft voor gevolg dat dorpelingen elkaar niet meer betrouwen uit vrees te worden verklikt;
- Dat het dorp waarvan verzoekende partij afkomstig is, in de provincie PAKTIA gelegen is, district Ahmad Khel , dorp Makhi, HETZIJ EEN EERDER L ANDELIJK BERGGEBIED dicht tegen de grens met Pakistan waar de Taliban grotendeels hun achterbasis gevestigd hebben; Pakistan die aangeklaagd wordt de Taliban te ondersteunen;
- Dat een terugkeer naar een landelijk dorp in een berggebied ,na een afwezigheid van twee jaar niet onopgemerkt kan passeren; Evenmin was het vertrek van het gezin naar Kabul onopgemerkt : informeel vermoedde het dorp dat het gezin naar Kabul ging wonen om heel concreet op één of andere manier met de Amerikanen samen te werken en hierdoor geld te verdienen, hetgeen ook heel concreet betekent te kunnen overleven;
- Het gezin is gekend en bestempelt als pro-regime en pro- Amerikaans ,
- Dat deze vrees al dan niet gegrond is of zou zijn, veranderd niets aan de gelegenheid dat de verzoekende partij thans volledig sociaal geïsoleerd is.
- in geval van terugkeer, kan de verzoekende partij niet meer rekenen op de steun van haar gezin, clan vermits de clan besloten heeft haar uit te sluiten om zijn eigen zekerheid te kunnen vrijwaren;”.

Verzoeker stelt verder “Dat ondermeer het is dat het de Commissaris-Generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voorkomend uit de afkomst alléén. Dat ook element die normalerwijze voortkomen, uit de context of specifieke vluchtcontext dienen in kaart gebracht te worden.” Hij meent dat de commissaris-generaal verzuimt rekening te houden “met het feit dat de situatie van de verzoekende partij thans in een optiek van terugkeer, geenszins de zelfde meer is als toen het gezin zich naar Kabul verplaatste en zich vestigde”. Hij wijst erop dat hij thans reeds het slachtoffer is geweest van een aanslag die hem het leven had kunnen kosten. Hij stelt dat hij zwaar geschokt blijft en dat hij meteen bewust is geworden dat het leven broos is: “verzoekende partij is opgegroeid gedurende het conflict en heeft geen enkele vreedzame periode gekend, het geweld en de dood hebben steeds deelgemaakt van haar leven. Zij stond daar vrij fatalistisch tegenover tot zij rechtstreeks geconfronteerd werd met het geweld.” Verzoeker stelt dat hij thans geen buitengewone risico's meer wenst te nemen. Hij wijst er verder op dat hij sociaal geïsoleerd staat omdat hij geen steun meer kan vinden bij zijn gezin, waar hij niet langer welkom is uit vrees dat hij de wraak van de taliban zou uitlokken en de hele familie hiervan het slachtoffer zal worden. Hij wijst tevens op dat hij thans evenmin nog over spaargeld beschikt om concreet alleen in zijn eigen onderhoud te voorzien: “de woning werd verkocht om de vernielde vrachtwagen af te betalen, de vrachtwagen waarmee zij haar brood verdiende is vernield”. Hij voert aan dat hij concreet ingeval van terugkeer naar Kabul in een uiterst precare toestand belandt, die hem niet toestaat een menswaardig leven te leiden. Hij wijst er bovendien op dat de veiligheidssituatie in Kabul uitermate precair wordt, zodat “de zekerheid van de verzoekende partij aldaar niet kan worden gewaarborgd”. Hij voert aan dat de algemene situatie over gans Afghanistan sinds eind 2016 aanzienlijk is verslechterd, onder meer in die zin dat de taliban thans aanwezig zijn in een heel groot deel van Afghanistan, alsook dat de tactiek van de taliban is veranderd, waarbij ook een groter aantal doden viel, ook onder de burgerbevolking. Volgens hem krijgen de autoriteiten de situatie niet onder controle. Hij citeert vervolgens een hele reeds persartikels. Hij acht deze recente informatie kwalitatief evenwaardig aan de informatie die door de commissaris-generaal wordt gehanteerd en meent dat deze informatie een ander licht werpt op de situatie van de burgers in Afghanistan, ook in Kabul.

Hij stelt ook *"Dat verder dient te worden bekrachtigd dat de Afghaanse regering thans uiterst zwak blijkt te zijn en eerder met haar politieke doelen ivm de verkiezingen van 2019 bekommerd dan met het welzijn en de veiligheid van de bevolking, hetgeen ook bevestigd wordt door het volgende persartikel"*. Vervolgens citeert verzoeker nogmaals een persartikel.

Verder wijst verzoeker erop dat de volgende elementen niet worden betwist: (i) zijn identiteit, Afghaanse nationaliteit, Pashtoun-origine en recent verblijf in Afghanistan; (ii) zijn werk als vrachtwagenchauffeur ten voordele van de Amerikanen in Afghanistan; (iii) het incident waarbij het konvooi werd aangevallen, zijn vrachtwagen in brand werd gestoken en hij zich *in extremis* nog kon redden. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift:

"Zoals hoger vermeld is de situatie in Kabul niet veilig, cfr Supra."

Verder beperkt de bewering dat de Taliban geen weten zouden hebben van de activiteiten van de verzoekende partij ten voordele van de Amerikanen, zich tot een loutere hypothese, die weig verenigbaar is met de terugkeer van het gezin van de verzoekende partij naar haar oorsprongdorp Makhi.

Zoals reeds uiteengezet was het geen geheim dat het gezin vertrokken was naar Kabul voor het werk dat de verzoekende partij opstartte.

Hun terugkeer zonder de verzoekende partij kan onmogelijk in een dorp uit het bergachtig grondgebied, onopgemerkt zijn gebleven...destemeer dat het gezin armer terugkeert dan het is vertrokken gelet op de vernieling van de nieuwe vrachtwagen die toch diende te worden afbetaald...

De grensregio met Pakistan is door de Taliban geïnfiltreerd en de Taliban blijven recruter.

Het is hoogstwaarschijnlijk dat de Taliban, door de terugkeer naar het dorp van het gezin, op de hoogte zijn van de activiteiten van de verzoekende partij.

Zij is derhalve een persoonlijk doelwit geworden." Verzoeker wijst er tevens nog op dat hij een jongeman is van rond de 20.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarna hij als volgt stelt in zijn verzoekschrift: *"Verzoeker dreigt het slachtoffer te worden van ernstige schade en dit omwille van de precare veiligheidssituatie in haar regio, toestand die zelf blijkt uit de informatie van het CGVS naar dewelke de beslissing verwijst maar waarvan het CGVS geen correcte analyse verricht, doch eveneens uit de hierbij aangehaalde recente informatie."*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij met zijn vrachtwagen betrokken was bij een aanval van de taliban op het konvooi waarvan hij deel uitmaakte. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aantoont dat hij persoonlijk werd bedreigd bij de aanval van de taliban op een konvooi van honderd vrachtwagens en evenmin dat de taliban op de hoogte was van zijn werkzaamheden, temeer daar hij en zijn familie na de aanval geen noemenswaardige problemen meer kenden; (ii) de problemen die zijn vader veertien à vijftien jaar geleden kende met de taliban niet meer actueel zijn, reeds werden opgelost door de ouderen en nadien geen problemen meer hebben meegebracht; (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Verzoeker stelt immers slechts dat hij nog steeds zwaar geschokt is door de aanval waarbij hij betrokken geraakte en dat dit incident hem ervan bewust maakte dat het leven broos is. Dergelijke verklaringen voegen evenwel niets toe aan het feit dat hij niet aantoonde dat de taliban hem persoonlijk zouden viseren of dat de taliban op de hoogte zouden zijn van verzoekers activiteiten als vrachtwagenchauffeur in opdracht van Amerikaanse militairen. Het loutere feit dat verzoekers gezin naar verzoekers geboortedorp zou zijn teruggekeerd zonder verzoeker, kan bezwaarlijk als een afdoende element worden beschouwd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de taliban wel degelijk van verzoekers vroegere werkzaamheden op de hoogte zouden zijn, temeer daar hij verklaarde dat zijn familie geen noemenswaardige problemen kende na deze terugkeer. Ook zijn bewering dat het vertrek van zijn gezin naar Kabul niet onopgemerkt bleef in zijn geboortedorp en dat men er informeel vermoedde dat het gezin naar Kabul ging om heel concreet op één of andere manier met de Amerikanen samen te werken en hierdoor geld te verdienen, alsook dat zijn gezin gekend en bestempeld wordt als zijnde pro regime en pro Amerikaans, kan geenszins voor waar worden aangenomen. Naast het feit dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte, verklaarde hij immers dat zijn familie na de terugkeer naar de provincie Paktia geen noemenswaardige problemen kende. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij persoonlijk door de taliban wordt geviséerd, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij sociaal geïsoleerd is omdat hij niet langer welkom is bij zijn familie uit vrees dat zijn aanwezigheid de wraak van de taliban zou uitlokken of dat hij uit zijn clan zou zijn gestoten omwille van dezelfde reden. Overigens kan worden aangenomen dat de terugkeer van verzoekers familie vanuit Kabul naar verzoekers geboortedorp, waarbij zij dus van een gebied waar de taliban geen controle over heeft (Kabul) terugkeren naar een gebied waar de taliban wel een grote invloed heeft (in de provincie Paktia) (zie informatie in het verzoekschrift en map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), een bijkomende indicatie vormt van het feit dat verzoeker niet persoonlijk door de taliban werd bedreigd.

Waar verzoeker opmerkt dat hij "*psychologisch gestoord*" is, dient vastgesteld dat hij nalaat enig attest ter staving van deze bewering voor te leggen. Evenmin duidt hij *in concreto* aan op welke wijze deze beweerdde psychologische problematiek een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report - Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report - Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat de het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report – Afghanistan. Security Situation”* van december 2017 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid werd gevisieerd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (opgenomen in het verzoekschrift) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker een meer recent internetartikel voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u reeds woonde en werkte in de provincie Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 14). U en uw familie werkten reeds jaren als vrachtwagenchauffeurs tussen Paktia en Kabul. Ook uw familieleden kwamen dikwijls in Kabul en kunnen verondersteld te worden een netwerk te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). U kan rekenen op een welstellende en ondernemende familie. Ook uzelf blijkt zeer ondernemend te zijn. Zo kon u een grotere vrachtwagen kopen (CGVS, p. 7) en na het verlies ervan slaagde u er toch nog in uw schuld af te lossen. U verkocht hierdoor uw huis, maar uw familie kon in het huis in Paktia gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd waarom u niet in Kabul kon blijven, antwoordde u dat dit louter was omdat u uw werk kwijt was (CGVS, p. 14).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.” Waar verzoeker aanvoert dat hij niet langer over spaargeld beschikt, dat zijn vrachtwagen is vernield en dat zijn woning werd verkocht, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gewezen op het feit dat verzoeker in Kabul over een netwerk beschikt, dat hij zich ondernemend heeft getoond en dat zijn familie geacht kan worden welgesteld te zijn. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER